

Si haguessin volgut, Pierre Le Guennec i la seva esposa Danielle podrien haver obert un dels museus de Pablo Picasso més importants del món. Almenys a n'altura del que hi ha a Màlaga, la ciutat natal del cèlebre pintor. En comptes d'això, van preferir guardar les 271 obres inèdites –ni tan sols catalogades– al garatge de casa seva, a la Costa Brava francesa. Van estar ocultades durant quaranta anys, fins al 14 de gener de 2010.

Aquell dia, entre les desenes de cartes que arriben a la Picasso Administration –societat al servei dels sis hereus del pintor més ric dels temps moderns i que cada any rep unes quatre-centes sol·licituds d'autenticació–, en destaca una. Arriba des de Mouans-Sartoux, a la regió dels Alps Marítims, i va signada pel senyor i la senyora Le Guennec.

Qui l'obre és l'administrador de la Picasso Administration, Claude Picasso, fill de Pablo Picasso i François Gilot, nascut fora de matrimoni. I s'hi llegeix: "Sol·licitem la vostra assistència per autenticar les pintures del Mestre PABLO PICASSO". Adjunten a la missiva 26 fotografies en blanc i negre, numerades d'A1 a A26, malgrat que asseguren tenir-ne "més d'un centenar". Són "donacions del Mestre i la seva esposa", per als qui Pierre "ha efectuat treballs". L'hereu Picasso demana que investiguin. La realitat, però, és que molta gent diu haver conegut el seu pare.

Dos mesos més tard, el 5 de març del 2010, arriba un segon sobre a la Picasso Administration: conté 39 fotografies més, numerades de la B31 a la B39. Al mes següent, el 19 d'abril, 30 instantànies més, la sèrie C. Durant aquests mesos, a la Picasso Administration busquen i busquen entre els seus arxius, però no obtenen cap resultat. Cap reproducció, cap anotació, cap pista. El matrimoni, que sembla impacient, finalment aconseguirà el que volia: una reunió. Té lloc el 9 de setembre d'aquell any, al número 8 del carrer Voley de París, amb Claude Picasso i la seva assistent Christine Pinault.

L'electricista que tenia 271 'picassos' al garatge

Pierre Le Guennec va servir el pintor malagueny durant els últims anys de la seva vida. Ara, amb la seva dona Danielle, s'asseu de nou al banc dels acusats. El motiu: haver ocultat obres inèdites de l'artista durant quaranta anys. La sentència definitiva, el 16 de desembre, posarà fi a una història ben pintoresca.

Reportatge de Nicolas Tomás

Els senyors Le Guennec hi arriben amb una gran maleta rígida negra. Un cop fetes les presentacions, s'asseuen a taula. Després d'un cafè i un got d'aigua, davant l'expectació de Claude Picasso, Pierre es pren el seu temps i obre l'equipatge. Les obres tenen una frescor inèdita: no hi ha cap rastre d'humitat. Algunes pintures, per exemple, porten el número d'un inventari efectuat per Pablo Picasso durant el procés de divorci amb Olga Khokhlova, la seva primera esposa, un procés que finalment va quedar en no res. Tan sols alguns especialistes coneixen aquestes xifres. Ben aviat, l'hereu arriba a una conclusió: són autèntiques. La majoria daten d'entre els anys 1900 i 1920, els més prolífics de l'artista malagueny.

Segons els entesos en la matèria, l'extraordinari tresor del matrimoni Le Guennec està valorat en més de seixanta milions d'euros. Realitzades pel pintor malagueny entre els anys 1900 i 1932, entre les obres destaquen nou *collages* cubistes –podrien ser els primers quadres cubistes– de gran valor, sis petits olis, 28 litografies i dibuixos personals, així com els retrats de les seves muses Olga Khokhlova i Fernande Olivier. La gran majoria de les obres no estan ni firmades, ni datades, però sí autenticades.

Així, s'obre pas la gran pregunta: com va arribar fins a les seves mans tot aquest patrimoni artístic? Inicialment, Pierre Le Guennec, que era l'electricista de Picasso, defensava que el pintor malagueny i la seva última esposa els les havien regalat abans de morir l'artista. Però, després de cinc anys, la versió ha anat canviant.

Canvis de versió

L'electricista Pierre Le Guennec va començar a treballar com a empleat de manteniment general a la finca Notre-Dame de Vie dels Picasso, al sud de França, l'any 1970. Segons ell, era més que un simple treballador del pintor malagueny i, juntament amb la seva dona, tenia una relació molt propera amb la parella a qui servia. "Picasso tenia una confiança absoluta en mi, potser per la meua discreció. El senyor i la senyora em deien cosinet", ha arribat a dir l'ex-treballador dels Picasso. Tant és així que, un cop mort l'artista el 1973, Pierre va continuar treballant per a la vídua fins a l'any 1986.

La versió inicial de Le Guennec és que Pablo i Jacqueline Picasso els havien regalat les 271 obres. "El mestre i la senyora me les van donar", assegurava l'electricista jubilat en una entrevista el 2010. I afegia: "Sóc incapaç de recordar quan, he treballat per a ells des del 70 fins a la seva mort, i després he continuat treballant per a la senyora". Ho veuen com un "regal sentimental".

Claude Picasso troba "ridícula" la teoria que el seu pare fes un regal d'aquestes dimensions. "El Picasso que conec mai no se separaria d'aquestes obres, era com arrancar-se la pell", va declarar Anne Baldassi, antiga directora del Museu Picasso de París, durant el primer judici. L'advocat de l'hereu, Jean-Jacques Neuer, va anar molt més enllà durant l'interrogatori als Le Guennec: "Estem davant un blanqueig internacional d'obres d'art. Les obres les han entregat ell perquè va tenir relació amb Picasso".

Però, després de ser condemnats l'any passat, en el judici d'apel·lació que va començar el passat octubre, els Le Guennec van canviar la seva versió. Ja no havien estat el pintor i la seva esposa qui els havien fet la donació, sinó que havia estat només la seva esposa, un cop vídua, després de la mort de l'artista. Segons va declarar Pierre, uns mesos després de la mort de Pablo Picasso, la seva última dona "va demanar-me de guardar a casa meua bosses d'escombraries", entre 15 i 17, durant un temps indeterminat. L'electricista argumenta que Jacqueline tenia "problemes amb Claude Picasso". L'esposa no pot donar la seva versió perquè va suïcidar-se el 1986.

Enmig d'aquests canvis de versió, hi ha un element sospitós: una donació d'uns 540.000 francs francesos –uns 82.000 euros– que Jacqueline Picasso va fer a la parella el 1983, deu anys després de la suposada donació de les obres. Els Le Guennec ni tan sols van mencionar-ho. Què hi ha darrere d'aquesta transferència, és un dels fets que també investiga la justícia francesa.

Cinc anys de tribunals

És justament als tribunals on l'anomenat *affaire Picasso* s'està disputant. Pocs dies després d'aquella reunió a París a la Picasso Administration, la policia va arribar a casa de la parella d'ancians a Mouans-Sartoux, prèvia denúncia dels hereus. Els agents duien amb ells una or-

El Temps

Nova maqueta

Nous opinants

Nou format

Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores

EN EL JUDICI D'APEL·LACIÓ, EL MATRIMONI LE GUENNEC HA CANVIAT DE VERSIÓ: JA NO ELS HAVIEN DONAT LES OBRES PABLO PICASSO I LA SEVA DONA, SINÓ NOMÉS LA SEVA DONA

→ dre de detenció contra els dos septuagenaris, que van ser arrestats per haver rebut presumptament béns robats. El càstig que demanava l'acusació en cas

de ser declarats culpables? Una condemna de cinc anys de presó i una multa de 375.000 euros. Durant els tres dies de judici, van passejar-se pel tribunal pari-

senc testimoni de l'acusació, hereus de Picasso i experts del mestre.

Els Le Guennec sempre han rebutjat les acusacions de robatori, encara menys per després revendre-les. Si van acudir a la Picasso Administration i van reunir-se amb Claude Picasso era justament perquè, segons el matrimoni, estaven preocupats pel futur d'aquestes obres, com a conseqüència de la malaltia greu que patia Pierre. "Només volíem posar els nostres assumptes en ordre per als nostres fills", explicava Danielle el 2010.

Finalment, la justícia francesa va donar la raó als hereus de Pablo Picasso. En el judici celebrat el febrer del 2015, els jutges van desestimar la versió de la defensa i van considerar que les obres havien estat robades i estaven en el seu poder de forma il·legal. Van ser condemnats a dos anys de presó exempts de compliment i va ser ordenada la restitució de les obres a Claude Picasso, com a administrador de la Picasso Administration. "Aquestes obres mai s'haurien d'haver sostret de la successió i de la història de l'art", va declarar el fill del pintor després de fer-se pública la sentència. El fiscal del cas va arribar a acusar Pierre Le Guennec de ser un "peó" al servei de comerciants d'art corruptes.

Però els Le Guennec, com havien anunciat, van recórrer contra la sentència. El passat octubre va començar el judici d'apel·lació, amb un canvi radical de la seva versió: no havien estat Pablo i Jacqueline Picasso, sinó només Jacqueline. El matrimoni torna a enfrontar-se a una possible condemna de cinc anys, i ho té tot en contra. El cas d'un altre ex-treballador de Picasso tampoc no hi ajuda: una investigació va concloure que el seu xofer Maurice Bresnus –ja mort, casat amb una cosina de Pierre– havia robat gairebé dues-centes obres del pintor. Si el dictamen els acaba essent favorable, afirmen que exposaran públicament les obres, que no les vendran. La sentència que serà dictada el pròxim 16 de desembre posarà fi a una història ben pintoresca. ●